

Forord

Jeg heter Staale Jordan. En eller annen gang skal jeg seile over Atlanterhavet. Dette skrev Staale Jordan i skolestilen «Boka om meg selv» i 1994, da han gikk i syvende klasse på ungdomsskolen.

Første gang jeg så Staale var på et foredrag han holdt i Oslo. Forventningen om et eventyr — samt servering av kaffe og shillingsboller — lokket meg til Akershuskaia en novemberkveld i 2006, hvor seilerne eget Skur 28 lå nesten usynlig i høsttåken. Her var det dekorert med en sverdfisk på veggen, fiskegarn i taket og en konstruksjon som skulle forestille en del av en baug på en trebåt. Det var tett pakket med folk som var kommet for å høre på foredraget. Med en beskjeden PowerPoint-presentasjon fortalte en lyshåret, stillferdig ung mann om det to og et halvt år lange seileventyret han hadde vært ute på, før han kom hjem i februar samme år. Han het Staale Jordan.

Han snakket lavt, som om han ikke ønsket å bli hørt, og underdrev de fleste gjenfortellingene av opplevelsene sine. Men selv da forsto jeg, og mange av tilhørerne i Skur 28, at denne mannen med den litt merkelige dialekten — en blanding av trøndersk og sørlandsk — hadde opplevd virkelig dramatiske hendelser ute på havet. Hendelser som antageligvis ingen av oss noen gang ville oppleve maken til.

Den unge mannen fra Kristiansand gjorde ikke så mye ut av verken seg selv eller eventyret han hadde

opplevd. «Det blåste 11 Beaufort,» mumlet han da han skulle gjøre rede for havariet utenfor Kapp Horn. Noe som høres mindre ut enn det er; vind på 30 m/s, på grensen til orkan. Han ville ikke skryte. Men erfarne seilere vet at 11 Beaufort tilsvarer bølger like store som hus.

Han gled lett inn i mengden da han etter foredraget ble omringet av langturseilere som hadde praktiske spørsmål. Men det var noe ved ham. Kanskje var det øynene, som lyste med en livsgnist som kan kjennes igjen i blikket til et barn. Senere, da jeg for første gang skulle intervjuer ham, la jeg også merke til noe mer ved ham. Det var måten han gikk på. Tilsynelatende vanlig, men med en ekstra styrke, eller letthet, som om han ikke helt kunne tro at han var i live.

Jeg synes historien om Staale var for utrolig til å bare bli fortalt i Skur 28 på Akershuskaia. Noen ganger legger enkeltmennesker ut på utrolige reiser, og noen ganger bør disse reisene fortelles om. Noen eventyrere venter til bragdene har blitt flere, til alderen tar dem igjen og de vil gjøre regnskap for sine opplevelser og øse av sin visdom. Men Staale Jordans historie er full av ferske minner og nervepirrende opplevelser. Den vil ikke vente.

I dette landet har vi en lang tradisjon med utferdstrang, ikke minst til sjøs. Staales reise angår alle med eventyrlyst og drømmer. Mens noen vil være der det skjer, er det slike som Staale som får ting til å skje — der de er. Han minner om noe gammelt eller mytisk, noe som engang var, og som nå bare finnes i eventyrbøkene. Er Staale dagens Espen Askeladd? Hvor mange i den yngre generasjonen i dag har hans egenskaper; det gode, gamle «mot i brøstet»?

Staale er født i 1980. Han har tilbrakt flere av sine år i båt, omgitt av frådende sjø og sterke vinder, med et press de færreste av oss egentlig kan forstå.

Staale, som før reisen hadde lette søvnproblemer fordi han ikke visste hva han skulle bli, sover nå som en stein hjemme i sin egen seng, med full visshet om at han ikke lenger er ute på havet, at sengen ikke gynger og at han er trygg — denne natten. Det skjer noe med mennesker som har vært nær døden.

Staale er en våghals — det skjønte jeg raskt. Men etter hvert som jeg snakket med ham så jeg også at han er et unikt menneske, fordi han har innsikt de færreste på vår alder har. Jeg ble nærmest overrasket over hvor lite egoistisk han virket — noe som man kanskje kan forvente av en eventyrer av hans kaliber. Imøtekommende og inkluderende slapp han meg inn i sin verden. Tålmodig har han sittet og fortalt og forklart en urban landkrabbe — uten bakgrunn i seiling og sjøliv — om stormer, hav og albatrosser, båt-konstruksjoner, om livet på havet, om stormvarsler, vindror, om å ha en drøm, om de øde øyene, om seilasen fra Brasil til Sør-Afrika, Sør-Afrika til Tasmania og fra Tasmania mot Kapp Horn. Og om havariet, dødsangsten, tapet og takknemligheten.

For det er ingen selvfølge at Staale Jordan kan sitte og fortelle om seilasen sin, som fikk en så dramatisk slutt. Reisen til Staale ble etter hvert en reise for meg også, slik jeg håper det vil bli en reise for deg som leser om den. Slik jeg ser det var det en utvikling som gikk fra det rebelske til det som nærmet seg overmot. Staale utfordret havet, og seilte rundt det antarktiske kontinent om kapp med *The Roaring Forties*, verdens mest urolige og farlige maritime breddegrad.

Her bringer sterk vestlig vind med seg regn, hagl og snø og kuling og storm er hverdagskost.

Staaale klarte aldri å seile *helt* rundt Antarktis. Han nådde aldri det siste av de fem kapp — Kapp Horn. Han havarerte bare ett døgn fra å nå drømmen han hadde båret på i 15 år og jobbet hardt for i to og et halvt. Lenge var han i farvann uten mulighet til å få hjelp hvis noe dramatisk skjedde. Han var alene i fritidsbåten Rozinante, som klarte seg gjennom storm etter storm på den farlige ruten. Staaale valgte å seile jorden rundt alene, og han er ikke den eneste. Men han valgte å holde seg langt unna de behagelig tempererte ekvatoriale havstrømmene.

Hvorfor gjorde han det? Hva får et menneske til å utsette seg for frådende sjø, iskald, bitende vind, søvnløse netter på dekk for å speide etter isfjell og sloss med stormer, med 100 pakker biffnudler og utallige Snickers-sjokolader som proviant? I flere måneder var han alene, uten å se et annet menneske og uten mulighet til å snu. Kun med et lite kamera og noen flygende albatrosser som selskap. Hva var drivkraften hans? Hva lette han etter der ute i ishavet?

Det Staaale har gjort er i grunnen basert på en enkel filosofi: Å ha en drøm, og virkeliggjøre den. Den reiser et enkelt spørsmål: Hvor langt er du villig til å gå for å nå målet ditt? Dette er et stort spørsmål, og om formuleringen er enkel, så er det et av de tøffeste spørsmålene vi står overfor, når hverdagen og kravene fra andre sniker seg inn på oss. I denne boken besvares spørsmålet gjennom en seilas. Staaale Jordan svarer for seg, han forteller hvor langt han gikk. Eventyret hans på havet forteller også noe om hva en reise kan gjøre med et menneske. Det er en reise rundt

Antarktis, det iskalde kontinentet på bunnen av verden, men også en reise i det innerste av mennesket, og selve drivet og livskraften i oss alle.

Det var ikke bare vinden som drev Staale og Rozinante videre — det var hans mot og hans redsel, som hånd i hånd trollbandt ham til å fortsette.

«Jeg heter Staale Jordan. En eller annen gang skal jeg seile over Atlanterhavet.»

Staale krysset Atlanterhavet, ikke bare én, men to ganger. Han seilte også over Det indiske hav og Stillehavet langs grensen til Sørishavet. Alt dette før han fylte 26 år. Den unge eventyreren seilte på steder ingen andre turte å seile. Han seilte til båten ikke ville mer. Dette er historien om mot, styrke — og stahet. Og en dose norsk galskap.

Tør du?

På vei til Kapp Horn.

De siste timene

*«Jeg har vært en rebell.
Jeg synes vi lærte mye
unødvendig på skolen.»*

Den 13. februar 2006 befinner den 34-fots seilbåten Rozinante seg 56 grader syd og 74 grader vest på jordkloden, midt i Drakestredet utenfor Kapp Horn.

26 år gamle Staale Jordan, kaptein og eneste mannskap, er bare fem timer med seiling fra land. Han er ett døgn fra å nå målet han har jobbet mot i to og et halvt år: å være den første nordmann som seiler alene jorden rundt, omkring det antarktiske kontinent.

De siste dagene har han vært optimist, og den hitil 52 dager lange etappen fra Tasmania til Sør-Amerika har gått over all forventning. Men noe skal gå fryktelig galt.

Værmeldingene for de neste dagene viser storm fra vest. Staale har lenge vært bekymret for en sjakkell som er defekt. Sjakkelen er av galvanisert stål — og ikke av syrefast stål som han har hatt før — kjøpt etter råd fra en eldre kar i Australia.

«Stainless steel below the waterline is no good,» sa han. Og Staale tenkte at mannen sikkert hadde seilt mye i sitt lange liv, og dermed burde vite best. Men det skal vise seg at de gamle ikke nødvendigvis er de klokeste. Sjakkelen fester waterstaget, en vaier som støtter opp baugsprydet til stemjernet under vannlinjen. Nå har den bøyd seg.

Det plager ham veldig. Alt annet på båten er ellers intakt.

Staale er mest redd for riggen. Den bøyde sjakkelen svekker stabiliteten betraktelig. Han bestemmer seg til slutt for at noe må gjøres, for med en defekt sjakkell vil kun ett forstag holde masten oppe, istedenfor to. Det siste han trenger nå er et mastebrekk.

Til slutt klarer ikke Staale å tenke på noe annet. Den defekte sjakkelen går ham på nervene. Selv når han sover drømmer han om den, og hvordan han skal få byttet den ut.

Å skifte ut sjakkelen innebærer at han må ut i sjøen. Staale vet at det vil bli uvær i løpet av de neste 40 timene. Værmeldingene har vært varierende, med ulike varsler fra ulike kilder, men alle har meldt mye vind. Hans beste venn Ragnar har ringt ham etter å ha sjekket den siste værmeldingen, og kan melde om et snarlig opphold i vinden. Det vil blåse 7–10 m/s i noen timer. Nå har han sjansen. Han tar ned alle seilene for å få båten til å ligge mest mulig stille, og legger den på tvers av vind og bølger.

Havet er opprørt etter de siste dagers uvær, og lite vind betyr ikke nødvendigvis små bølger. Det er vanskelig å måle dem nøyaktig med øyesyn, men han tror de må være 4–8 meter høye. De er også krappere enn normalt, siden han har beveget seg nærmere og nærmere kontinentalsokkelen til Sør-Amerika, og havbunnen har gått fra 4–5000 til 100 meters dybde i løpet av en distanse på bare 50 nautiske mil.

Rozinante kastes opp og ned mens hun ligger på tvers. Han tar på seg en tørrdrakt og binder et tau rundt livet som han fester til båten for ikke å drive bort fra den, noe som ville bety den sikre død.

Så hopper han ut i sjøen.

Havtemperaturen er seks grader, en badetemperatur som er en god del under det Staale er vant til. Tørrdrakten beskytter mot det iskalde vannet, men hodet og hendene er uten beskyttelse. Han trenger hendene og fingrene til å skifte ut sjakkelen.

Å skru fast den nye sjakkelen er ikke lett. Han må bruke den ene hånden til å holde seg fast med, og har bare én hånd til å skru med. Det viser seg å være umulig å feste vaieren og sjakkelen uten å bruke to hender.

Rozinante deiser opp og ned i sjøen, og hullet i stemjernet er til tider både en og to meter under vannoverflaten og hele to til tre meter over. Staale er i konstant fare for å bli truffet i hodet av skroget, og må følge med på bølgene som kommer og slår inn i båten. Han forsøker å holde pusten mens han arbeider, men har ikke kontroll på når han er under eller over vann. Av og til går han under med hele kroppen, og svelger store mengder saltvann. Alt skjer så fort.

Situasjonen er kaotisk. Staale forstår etter hvert at det er en umulig oppgave han har begitt seg ut på. Han klarer ikke å passe på seg selv og bytte ut sjakkelen samtidig, og bestemmer seg for å klatre om bord igjen. Resultatet av operasjonen synes å bli drukning eller besvimelse, snarere enn reparasjon.

Han tar tak i rekka med begge hender og tar sats med beina og armene. Men de adlyder ikke. Han klarer ikke å komme opp, og er fullstendig tom for krefter. Staale slipper taket og blir liggende i sjøen, fem meter fra Rozinante, mens han forsøker å slippe av så godt han kan og vente på at kreftene skal komme tilbake.

Det er en spesiell følelse å ligge i sjøen og se opp på båten. Bare tauet er forbindelsen hans, som en navlestreng til livet. Han vet at han ikke kan klatre om bord ennå, men det er uutholdelig å ikke kunne gjøre noe. Hendene og føttene er numne av kulde og huden strammer seg rundt knokkene.

Han forsøker å puste rolig.

Den unge sjømannen har vært ute i hardt vær tidligere. Dette er ikke første gang han ligger i åpen sjø, omringet av sterk vind og høye bølger.

Som 22-åring hadde Staale forsøkt å seile fra Kristiansand til Hirtshals i Danmark for andre gang i en liten VG-jolle. Ute i Skagerrak sprakk jolla.

Han hadde sendt opp nødraketter, uten å få noen bekreftelser på at de var sett. Året før hadde han seilt til Danmark i den samme båten. På den første turen hadde faren hans vært bak i følgebåt. Det skulle han denne gangen også, men Staale hadde seilt litt før ham og det gikk fortere enn beregnet. Da ulykken skjedde hadde ikke faren engang seilt hjemmefra. Været var ganske dårlig, og det ble stadig verre.

Den lille jolla hadde to skrog med luft imellom. Da den sprakk, sivet vannet inn og erstattet luftlaget, og båten ble tung. Staale forsøkte å utnytte den sterke vinden og seile så langt mot land som mulig, slik at han kanskje kunne strande i Danmark. Og jolla begynte faktisk å seile bedre ettersom den ble tyngre. Helt til den kantret. Han forsøkte å snu den, men den var nå så full av vann at den bare havnet opp ned, gang på gang. Staale ble liggende i sjøen, festet til jolla med et lite tau om livet.

Han så etter andre båter, men de høye bølgene gjorde det vanskelig å få noen god oversikt. Staales

Første aleneseilas til Hirtshals i VG-jolla.

hode lå bare rett over vannoverflaten, og det var umulig å vite om noen båter hadde sett rakettenes, eller om noen var på vei mot ham eller ikke. Takket være tørrdrakten ble han ikke våt. Under tørrdrakten hadde han godt med klær, og ullundertøyet holdt også den verste kulden unna. Men han var barbeint, og vannet holdt bare 15-16 grader.

I tre timer lå han i sjøen.

«Jeg var hjelpeløs. Men jeg fant en strategi. Jeg tenkte at jeg ikke frøs og at jeg fremdeles hadde noe å spise — jeg hadde noe sjokolade og brus igjen — og ved å tenke på dette visste jeg at jeg ville overleve litt til.»

Faren hans ville jo til slutt begynne å lure, men ville det være tidsnok? Å ikke bli funnet var hans største redsel. Jolla ville synes i bølgene, men ingen ville se et lite hode i den urolige sjøen, verken fra helikopter eller båt. Om han skulle overleve måtte han holde seg nær båten så lenge den fløt. Den var i ferd med å synke, og lå så vidt synlig i vannoverflaten. Staale hadde hele tiden kniven klar i tilfelle båten skulle gå til bunns — da måtte han kutte linen mellom jolla og ham selv for ikke å bli dratt ned sammen med den. Det var ikke lenge om å gjøre. For å la være å tenke for mye, forsøkte han å synge høyt for seg selv. Men det hjalp lite.

Plutselig så han et helikopter. En båt hadde sett en av rakettenes hans og meldt fra, og helikopteret fra luftambulansen var på utkikk etter jolla i sjøen.

Han hadde spart et siste nødbluss, og fyrte det opp for å tiltrekke seg oppmerksomhet. Gleden var stor da han endelig så helikopteret fly direkte mot ham. Det hadde ikke utstyr til å heise ham opp fra sjøen,

Staale reddes av losbåten i siste liten.

men det passet på Staale en halvtimes tid og viste vei for Los 113, Losbåten fra Kristiansand. Seiljolla var da helt under vann og ble kun holdt flytende av en liten luftlomme da Losbåten til slutt fikk heist ham om bord. Jolla ble forlatt ute i Skagerrak.

Da den lettede faren så sin sønn igjen på bryggen i Kristiansand, utbrøt han:

«Nå har du brukt opp din siste sjanse!»

Opplevelsen i Skagerrak gjør det lettere for Staale å vente i bølgene ved siden av Rozinante. Han har gjort det før. Tørrdrakten som reddet livet hans den gangen er den samme som han har på seg nå. Den holder panikken unna, men det er en tynn jolledrakt uten isolering. Han har også en overlevelsesdrakt med tykt fôr om bord, men Staale har valgt jolledrakten til reparasjonsarbeidet i sjøen siden den gir ham større bevegelsesfrihet. Men vannet er mye kaldere i Drakestredet enn i Skagerrak. Han kjenner spesielt godt kulden når drakten klistrer seg inntil lårene, og all isolering som kommer fra luftlaget imellom hud og drakt blir borte for et øyeblikk. Drakten har også tynne gummisokker som ikke isolerer mot det kalde vannet, og følelsen i føttene forsvinner gradvis.

Staale vet at han ikke har noe annet valg enn å vente til kroppen lystre ham igjen. Han er sterk og kompakt etter det daglige arbeidet i båten, men nå har musklene kollapset under anstrengelsene. Han er nødt til å la det gå noen minutter før de klarer nye krafttak.

Bølgene har et godt tak på båten, som deiser opp og ned. Staale ser opp mot rekka. Han må bruke rå

styrke for å hale seg opp på dekk ved hjelp av tauet. Så får han en idé som kan spare ham for tid og krefter. Hvis han beregner riktig tidspunkt, kan han ta sats når bølgene kaster båten ned mot ham i vannet, og henge på rekka mens den svinger oppover igjen, som en heis.

Når rekka er som nærmest, tar han tak i den.

Overlevelsedrakten, selv om den er for kald for forholdene, er heldigvis ikke så tung. Han henger på, og lar bølgene gjøre resten. Idet rekka på hans side er høyest oppe, får han kastet beina over, og med en siste kraftanstrengelse klatrer han om bord.

Vel over rekka må Staale ta seg en pause. Han er helt utslitt, og må tenke. Det må finnes en annen løsning. Han vil prøve en gang til, så snart han har samlet mer krefter. Og han må finne en annen måte å feste vaieren til båten på. En annen, midlertidig løsning. Han begynner å lete gjennom utstyret i byssa.

Den andre gangen Staale hopper ut i det iskalde vannet, har han med en karabinkrok. Han vil forsøke å bruke den istedenfor en ny sjakkell. Karabinkroken på 2x4 cm kan klipses på slik at vaieren blir festet i hullet i båten. Den er dårligere enn en sjakkell, for den henger ikke like godt sammen, men målet er at den bare skal holde i to døgn, til han når land. Så får han heller sette på en sjakkell når havet blir flatt.

Han hopper uti igjen.

Denne gangen husker Staale på å ta noen pauser i reparasjonsarbeidet. Han trekker pusten dypt og makter å beholde roen i den særdeles stressende og farlige situasjonen. Etter tre forsøk klarer han å få knipset på plass karabinkroken med vaieren. Sterkt nedkjølt kommer han seg oppi Rozinante igjen.

Reparasjonsarbeidet var et sjansespill, men det lyktes og han føler seg mye tryggere. Nå slipper han å bekymre seg for at masten skal brette, bare 150 nautiske mil unna det søramerikanske kontinentet.

Tryggheten skal imidlertid vise seg å være en illusjon. Masten er reddet, men det er andre viktige funksjoner på Rozinante som vil svikte før seileren når land.

Kursen er rettet mot det beryktede Kapp Horn. Staale skal runde hornet, før han planlegger å gå i land i Chile eller Argentina. Chile ligger allerede nord for hans posisjon. Han vil enten til den argentinske byen *Ushuaia* eller til *Puerto Williams*, en chilensk gammel militærbase og landsby. Puerto Williams forsøkte å hevde seg i kappløpet med Ushuaia om å være verdens sydligste by. Det viktigste for Staale er at de har en brygge. Nå gjelder det bare å holde ut uværet som er i anmarsj.

Utover natten begynner det å blåse kraftig. Havet forandrer seg i grunnere farvann. Bølgene er krappere, hissigere og bryter oftere. Rozinante blir slått i alle retninger. Staale kikker ut på dekk og speider utover. Sjøsprøyten gjør sikten dårlig. En bølge treffer og Rozinante blir kastet opp og havner på tvers, med baugen sydover mot Antarktis. Slike bølgetreff er ikke uvanlige i uvær, og han må hjelpe båten på rett kurs igjen, siden vindroret ikke klarer dette selv. Men når han prøver å styre båten, skjer det ingenting. Rozinante forblir bare liggende på tvers.

Staale får en fryktelig mistanke. Han går umiddelbart ned i cockpiten, der det er et lensehull i dørken på størrelse med en hånd i diameter. Lensehullet går

gjennom hele båten, slik at vann som spruter over dekk skal kunne renne ut i sjøen igjen. Fra dekk kan man så vidt se ned i sjøen. I midten av hullet går rorstammen fra rorkulten i cockpiten ned til roret under kjølen.

Staale kikker inn i hullet, men det er mørkt og vanskelig å se. Han fjerner en dørkplate i bunnen av cockpiten og føler med hånden nedover langs rorstammen. Men istedenfor å kjenne at rorstammen utvider seg til et bredt rør, kjenner han ingenting. Alt han kan kjenne med fingrene er en ruglete, flat kant. Det er som et stearinlys som er knekt i to. Rorstammen er brukket tvert av.

I flere måneder har Staale vært utenfor rekkevidde til hjelp. Nå er han nær land, men Rozinante er umulig å styre.

Det nærmeste landfaste punktet er noen små øyer som heter *Islas Diego Ramirez*, bare 13 nautiske mil sydøst. Han er bekymret for å treffe øyene i uværet. Mannskapet i en båt som driver mot fastland i full storm har mindre sjanse for å overleve jo nærmere de kommer land. I 8-10 meter høye bølger vil båten uten tvil bli knust til pinneved.

Staale bruker et par timer på å tenke over den økende dramatiske situasjonen. Etter hvert ser han at det går galt. Det blåser fra nordvest, og vinden driver Rozinante sydøstover. Men ved hjelp av et drivanker som bremser båten, og seil og vind som driver den fremover, får han litt kontroll over båten. Og ved hjelp av et tausystem på siden bak på båten kan han dra drivankeret og få båten til å svinge. Men han klarer kun å svinge litt den ene veien og litt den

andre, og får ikke svingt nordover mot Kapp Horn eller Sør-Amerika. Mangel på god styring fører ham mot områder uten skipstrafikk, og mot det folketomme og ugjestmilde Antarktis. Der vil ingen kunne redde ham. Om han skulle være så heldig å ikke støte på et drivende isfjell og synke, vil han fryse i hjel. Om han ikke fryser i hjel vil han til slutt sulte i hjel.

Etter at Staale har fått begrenset styring på Rozinante, øker farten. Båten driver bare enda raskere vekk fra alt. Han innser at den retningen han har med vinden fra stormen ikke vil gjøre annen nytte enn å drive ham ut i det store intet. Hva skal han gjøre?

Staale prøver å være rasjonell. Han har ikke råd til å få panikk. Han vurderer alle løsninger på problemet som han kan komme på. Gjennom den lange ekspedisjonen rundt Antarktis har han møtt store utfordringer før, og problemløsning har blitt en del av seilasen. Nå er spørsmålet hvor lenge han skal forsøke å løse problemet på egen hånd, mens han ennå har tid og mulighet til å få hjelp.

Det begynner å blåse mer og mer, slik værmeldingen har lovet. Snart blåser det opp til sterk storm, og vinden kommer opp i 11 Beaufort, som tilsvarer 28–33 m/s, og som på engelsk betegnes som *Violent Storm*. Beaufort 12 er orkan, men det er allerede orkan i vindkastene. Bølgene vokser til å bli 9–14 meter høye, og den sterke vinden gjør også at temperaturen føles mye lavere enn den er. Null grader tilsvarer minus 20 grader i en liten storm, og temperaturen akselererer nedover jo sterkere stormen er. Forfrysningssfare er meget stor. Staale dekker seg til så godt han kan, og fyrer opp i ovnen i byssa.

Etter å ha seilt med drivanker og forgjeves forsøkt å styre båten tilbake mot Kapp Horn, innser Staale at det ikke har noen større hensikt å seile enn å drive av gårde i to-tre knop, for han kommer bare raskere bort fra kontinentene og sivilisasjonen og nærmere isfjell og øde hav.

Tiden er knapp. Jo lenger vekk Rozinante kommer fra Sør-Amerika, jo mindre sjanse er det også for å bli reddet. Situasjonen er kritisk.

Hadde faren hans rett etter forliset i Skagerrak? Har han brukt opp sin siste sjanse?

